
Aquesta excursió realitzada per tres muntanyencs hilariencs el propassat juny als Alps, s'emmarca en el context global del muntanyisme al nostre poble. En aquest sentit, doncs, la progressiva evolució que han anat adquirint diversos muntanyencs en el decurs del darrer any, es veu culminada en aquesta destacada sortida al cim més alt d'Europa: el Montblanc.

HILARIENCS AL CIM

Després d'haver arribat als cims més alts de Catalunya i de la resta dels Pirineus, els objectius es fixaren en els Alps, i més concretament en el Mont Blanc, el cim més alt d'Europa, que s'alça a 4807 m. sobre el nivell del mar. Malgrat no ser gaire difícil, la seva majestuositat atrau el muntanyenc.

El 17 de juny marxarem de Sant Hilari en Ramonet, en Pep i jo, cap a França, i a les 9 del matí del 18 ja érem a Gervais, poble des de on iniciarem l'ascensió. El temps era dolentíssim: boira, neu, fred, ... però, malgrat això i tal i teníem previst, passarem la nit del 18 al refugi de Gouter, situat al cim de l'agulla del mateix nom (agulla de Gouter). Tot això ja ens donava unes altres sensacions de les que podíem trobar als Pirineus: grans "couloirs" (pales de neu immenses), glaceres de quilòmetres de llargada formant séracs (torres de gel) impressionants, i l'agradable sensació de sentir nos més alts, més enllà...

tant, que degut a això, físicament sentíem un cert mal de cap. Però, al nostre costat s'hi alçaven aquelles maravoloses muntanyes, blanques de neu, aixecada pel vent que les envolta, misterioses per la boira gris.

A les 8 ja vàrem anar a dormir, aixecant-nos a les tres de la matinada. Després d'omplir una mica l'estomac i després de calçar-nos els crampons, començàvem a enfilarnos cap a "Dôme de Gouter", cim de 4300 m., situat ben bé al davant del Mont Blanc.

La lluna plena ens acompanyà fins que el sol sortí. No hi havia un davant de finit dels que érem: anàvem alternant entre nosaltres la recerca del camí vers l'objectiu: Mont Blanc.

A les 5 arribàrem a la "Dôme de Gouter". Començava a clarejar i el Mont Blanc apareix majestuosament davant nostre. Del mar de núvols sobresortien les puntes dels cims de més de 3500 m. Nosaltres érem damunt d'ells.

Ara començàrem a pujar per una estreta aresta i per

penjades cornises, el caminar començava a ser molt esgotador, el fred feia que el pas samuntanyes es cobrís d'una fina capa de gel. Eren moments plens de vida: sens dubte ens sentíem viure amb gran intensitat. Poc a poc vàiem com el nostre somni es realitzava. Per arribar al cim calia travessar una finíssima aresta gelada, a la dreta, un abisme de 2000 m. perdut en un mar de núvols i a l'esquerra l'immensa galeria dels "Grands Moulets" que s'esten des del Mont Blanc fins gairebé Chamonix. A dos quarts de nou arribem al cim. No ens ho acabem de creure... Una cordada d'altres manys que venia darrera nostre ens feren una fotografia a tots tres junts enlairant la senyera; des del cim es fruïa d'una encisadora vista, nous somnis com el Cerví, Monte Rosa, Aiguille Verte, etc., ens mostràren la seva velleïosa, l'Aiguille du Midi, com totes les de Chamonix, restava petita als nostres peus, malgrat les nostres ganes no poguérem gaudir gaire estona d'aquell fascinant especta-